

EUSKALDUNAK. ¹

(MR. DUVOISIN KAPITAN, EUSKERAZALE ARGIDOTARRARI.)

¡O anai maite, Bidasoatik
Aronz dezuna kabiya,
Lapurdiko lur gozatsuetan
Zerana jayo ta aziya!

¿Egiya ez da or eta emen
Bat dala Euskal-erriya?
¿Alferrik dala berezitzeko
Gizonaren nai guztiya?

Or eta emen ¿ez da bat bera
Euskaldun denen Fedea?

¿Ez da bat denok maitatzen degun
Maitagarrizko Legea?

Ez da guztiyen izkuntz gozoa
Euskera ezti maitea?

Or eta emen ¿ez da esaten
Euskeraz *Aita gurea?*

Odol bat degu: denok gerade
Kabi batean sortuak;
Or eta emen berdiñak dira
Oitura bedeinkatuak;

Berdiñak dira barren-barrenen
Ditugun sentimentuak;
Berdiñak gure biyotzetatik
Irtetzen diran lantuak.

¡Bai! Euskaldunak gera, bai, denok
Den-denok gera anaiyak;
Or Euskaldunen kantuak ditu
Aditzen Larrun aundiya;
Kant' oyek berak esnaturikan
Emen oyarzun guztiyak,
Euskal-mintzatzen, or eta emen,
Asitzen dira mendiyak.

Itsaso baten orroak dira
Or nola emen entzuten,
Esan nai balu bezela, nola
Sustrai batetik gatozen;
Den-denok zuaitz bat bera degu
Biyotz-biyotzez maitatzen,
Agertutzeko Aitor zarrari
Nola diogun jarraitzen.

(1) Moldaera au Askain-go Euskal-festetara biraldua izan da.

Aritza—esan zuen Aitorrek—
 Zazute beti maitatu,
 Nai badezute nik erakutsi
 Dedan bezela bizitu:
 Eta Uztaritzen orko Euskaldunak
 Aritza zuen goratu,
 Eta emengoa Gernikan aritz
 Baten aurrean auspeztu.

Chit igeskorrak dira gizonen
 Uste ta pensamentuak;
 Laster gelditzen dira lurpean
 Berakiñ obiratuak:
 Ala gizonak usteagatik
 Gaudela berezituak,
 Zuek eta gu gordeko gaitu
 Beti Jaunak anaituak.

KARMELO ECHEGARAY-KOAK.

LA ORACION DE LA TARDE.

Dicen que cuando el sol ha descendido
 hundiéndose en las cumbres y en los valles;
 cuando la luna besa desde el cielo
 los mundos y los mares.

Cuando trémulas brillan las estrellas
 como los dulces ojos de los ángeles,
 ojos ¡ay! que se cierran ante el mundo
 y que ante Dios se abren.

Triste rumor se eleva á las alturas,
 que brota de cabañas y de altares,
 lo mismo de la choza del mendigo
 que de los regios alcazares.

Esa es la voz del alma que suspira;
 la dulce voz del hijo y de la madre;
 la oracion del hogar que al cielo vuela;
 la oracion de la tarde.

X.

